

VIII.

Prezența constantă a lui Cristos în Psalmi

Matthew Vogan

Unii susțin că psalmii Scripturii nu sunt suficienți pentru a-L lăuda lui Dumnezeu în închinarea publică. Ei afirmă că Domnul Isus Cristos trebuie menționat pe cât de explicit posibil în lauda noastră. Cu această obiecție fragilă, aceștia deschid ușa imnurilor neinspirate. O analizare mai profundă a psalmilor ar trebui totuși să ne convingă că Domnul Isus Cristos este deja prezent în *Psalmi* mai mult decât ne imaginăm. „... trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.” (Luca 24:44). Psalmii sunt, într-adevăr, plini de Cristos, dar, după cum ne vom strădui să aflăm, acest lucru trece dincolo de a arăta înainte, spre Cristos.

Psalmii: cântările Duhului Sfânt

În valoroasa sa carte, *Christ's Presence in the Gospel History* (publicată mai recent sub titlul *The Abiding Presence*), Hugh Martin arată că Evangheliile nu sunt doar o consemnare istorică, ci și un mijloc de comuniune cu Cristos cel viu. El observă că nicio biografie obișnuită, sau nici chiar o autobiografie, nu se încheie cu promisiunea: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20) Evangheliile trebuie abordate având această promisiune a prezenței Sale. „Lu-ați Evangheliile în mâinile voastre”, spune Martin, „și veți avea mijloacele de a înțelege prezența lui Cristos. Biografia astfel nu este moartă, Cel viu trăiește în ea. Prezența nu este misterioasă și vagă; deoarece El este prezent ca în oglinda biografiei și conform gloriei bine definite și reflectate acolo. Acum, biografia este mai mult decât biografie – este viața lui Isus.” Prin lucrarea Duhului Sfânt în privința inspirației Scripturii, precum și a locuirii și a iluminării credinciosului, există o anumită cunoaștere și o adevărată experimentare a lui Cristos, prin Cuvântul infailibil și prezența vie.

În *Psalmi*, avem exact același lucru. E.S. McKitrick afirmă că „Persoana lui Cristos este pe deplin prezentată în Psaltire, precum este și lucrarea Sa. Într-adevăr, s-a afirmat, și nu fără temei, că din *Psalmi* s-ar putea compila o biografie a lui Isus.” McKitrick continuă prin a arăta că întreaga gamă de tematici și evenimente asociate cu Persoana și lucrarea lui Cristos sunt de găsit în această carte. *Psalmi* nu numai că dezvăluie viața lui Cristos; ei ne oferă în multe instanțe cuvintele și gândurile Mântuitorului. E.S. McKitrick scrie: „În aceste descoperiri ale lui Isus din Psaltire, există acest avantaj față de toate celelalte: El vorbește în principal la persoana întâi și ne relatează propriile sentimente, în timp ce trudește, suferă și moare pentru răscumpărarea noastră. Și aceste descoperiri sunt în principal la timpul trecut, ca și cum ar indica faptul că erau destinate mai mult epocii evanghelice, decât celei

Prezența constantă a lui Cristos în Psalmi

în care au fost scrise.” („Christ in the Psalms”, în *The Psalms in Worship*, John McNaugher, ed, Pittsburgh, 1907)

Prin urmare, citim și cântăm despre împliniri, nu doar despre predicții. Este remarcabil faptul că *Psalmi* au un accent proeminent și frecvent asupra poziției actuale a Mântuitorului, a domniei Sale mijlocitoare și a șederii Sale la dreapta lui Dumnezeu în ceruri. Aceste trăsături ale lucrării lui Cristos sunt într-adevăr foarte rare în colecțiile de imnuri neinspirate.

R.J. George a exprimat, de asemenea, în mod util, amploarea prezenței lui Cristos în *Psalmi*: „Cristos este vorbitorul în mulți dintre ei [...] numai Cristos este subiectul multora dintre ei [...] Adevărul este că nicio carte a Bibliei nu-L dezvăluie pe Cristos atât de amplu precum *Cartea Psalmilor*, fără a exclude *Evanghelia după Ioan* sau *Epistola către evrei*.” (*The Free Presbyterian Magazine*, vol. 30, p. 288) Henry Cooke scrie: „Într-adevăr, cred, există o viziune asupra lui Cristos – și nu cea mai puțin importantă pentru credinciosul trudit și tulburat – care poate fi descoperită doar în *Cartea Psalmilor*; Mă refer la viața Sa interioară. [...] Duhul care «cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu» a dezvăluit, în *Psalmi*, gândurile, durerile și conflictele cele mai profunde ale Domnului nostru. Evangheliștii Îl înfățișează cu fidelitate și în mod inteligibil pe Omul fără de păcat; doar *Psalmi* dezvăluie inima «Omului durerii.» (*The True Psalmody*, 1861, p 17) Când ne gândim la ei din această perspectivă, am putea fi cu ușurință constrânși să spunem că Evangheliile sunt biografia lui Cristos, iar *Psalmi* autobiografia Sa.

Putem să mergem și mai departe, întrucât, cântând psalmi, preluăm aceste cuvinte pe buzele noastre. Scriptura ne spune că Cristos este prezent îndeosebi și participă direct atunci când Biserica cântă laude: „Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.” (Evrei 2:12, citând din Psalmul 22) Avem prezența vie a lui Cristos, când Îl cântăm propriile cuvinte despre Sine aflate în psalmi.

Psalmii: cântările Duhului Sfânt

Cristos locuiește în ai Săi și intră într-o comuniune deosebită cu ei prin Cuvântul Său. Trebuie să aducem lauda noastră în și prin El (Evrei 13:15). Calvin comentează versetul de mai sus: „Se pare că Domnul nostru este conducătorul cântărilor noastre și compozitorul principal al imnurilor noastre.”

În *The Abiding Presence*, Martin evidențiază exemple din vremea lui Cristos pe pământ, care pot fi considerate în lumina realității promise a prezenței continue a lui Cristos alături poporul Său. El scrie despre „ispită și triumful ei perpetuu” și „sinagogă și predica ei perpetuă”. Am putea adăuga un alt exemplu: „Ultima Cină și lauda ei perpetuă” (Marcu 14:26). Cristos a cântat un psalm în mijlocul fraților Săi, ca parte a Cinei care a fost instituită în lume spre a fi ținută „până când El va veni”. El a promis că va fi alături de poporul Său „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20) și El va fi prezent îndeosebi prin cântarea *Psalmilor Lui* de către ei.

Hugh Martin a ținut un discurs adresat Adunării Generale a Bisericii Libere din Scoția, apărând utilizarea exclusivă a psalmilor în laudă. În acesta, el subliniază că Cristos „este prezent spiritual cu poporul Său în închinarea lor în sanctuar. Dar, dacă ar fi fost prezent în trup, ca în sinagoga din Nazaret, când I s-a dat cartea profetului Isaia, I-ați da oare o altă carte de cântare decât *Cartea Psalmilor lui David*? [...] I-ați da altceva decât propriii Săi psalmi pentru a vă conduce în cântare – propriii Săi psalmi, în sensul că sunt compuși de El Însuși; și propriii Săi psalmi, prin faptul că sufletul Său I-a cântat Domnului, cu mulțumire în inima Sa, în zilele Sale în trup? Voi păstrați comuniunea cu El, și El o păstrează cu voi, atunci când în laudele sanctuarului Îi cântați psalmii.” Nu este de mirare că despre cântarea spirituală de laudă se vorbește frecvent ca despre o datorie care se aseamănă cu exercițiile sfinților din ceruri, în bucuria lor instantanee privitoare la comuniunea lor cu Cristos.

Prezența constantă a lui Cristos în Psalmi

Ceea ce a scris Martin despre prezența lui Cristos în Evanghelia se poate clar discerne și în *Psalmi*. „Vocea binecuvântată a lui Cristos îmi vorbește în profețiile vii. Chipul Său binecuvântat mă privește din imaginea vie acum a biografiei Sale. Printr-un aranjament care nu lasă nimic tentativei imaginației și, prin urmare, niciun loc imaginației de a greși, nimic de oferit din partea sentimentalismului și, prin urmare, niciun obiectiv pe care sentimentalismul să-l pervertească; printr-un aranjament care nu-mi lasă nimic la discreție, ci mă cheamă doar să primesc revelația cerească oferită, *Domnul este El Însuși cu mine* – nu conform fan-teziei mele, nu după sentimentul meu pios, ci cu mine cu adevărat și în adevăr.” Este necesar propriul Său adevăr inspirat perfect, pentru ca El „să intre în acesta și să Se identifice pe Sine cu el, să Și-l asume, să-l facă vital cu puterea Sa vie și să-l exprime cu propria Sa voce, să-l facă din veac în veac locuința prezenței Sale”. Trebuie să aibă „infaibilitate absolută, pentru ca Domnul meu să nu-mi fie în nimic prezentat eronat [...] o oglindă peste care nu s-a permis să treacă nicio suflare de imperfecțiune omenească care să o păteze” (*The Abiding Presence*, Knox Press, retipărire, p. 25-6, 57, 60).

Avem nevoie de desăvârșita revelare de Sine a lui Cristos, în propriile Sale cuvinte, pentru a avea cu adevărat părtășie cu El. Atunci când avem părtășie cu persoana lui Cristos direct prin propriul Său Cuvânt din *Psalmi*, nu avem nevoie de imaginația și sentimentalismul greșit direcționate ale scriitorilor de imnuri neinspirate. Putem astfel cânta psalmii „cu o credință nepătată de îndoială, cu deplina siguranță a credinței, eliberată de duhul de critică pe care cuvântul omului îl provoacă continuu, da – pe care chiar îl cere” (Hugh Martin, în *The Free Presbyterian Magazine*, vol. 2, p. 27). După cum a spus Henry Cooke: „Cele mai evlavioase producții ale oamenilor neinspirăți sunt un izvor superficial – psalmii sunt un ocean de necuprins și nețârmurit.”

Psalmii: cântările Duhului Sfânt

Cântarea duhovnicească, în acest fel, a psalmilor ne permite să trecem dincolo de „concepții, noțiuni, idei despre El, oricât de adevărate ar fi”. „Aveți de-a face cu El, iar El cu voi. Cristosul adevărat și viu, prezent cu voi – prezent în taină și subiectiv în voi prin Duhul Său – ocupându-se de voi. Și voi, în Duhul, aveți de-a face cu Cristos cel adevărat și viu, prezent cu voi – prezent în mod vădit și obiectiv cu voi – în propriul Său Cuvânt sfânt.” (*The True Psalmsody*, 1861, p. 17, 37)

Aceasta înseamnă „Cuvântul lui Cristos să locuiască în voi din belșug, în toată înțelepciunea” (Coloseni 3:16). Martin spune: „Pot înțelege modul în care Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să locuiască din belșug în noi, cântând Cuvântul lui Dumnezeu – stăruind asupra lui în cântarea solemnă, meditativă, gravă și dulce, până când – pentru a folosi o vorbă scoțiană – el se strecoară în suflet și își face locuința acolo, în timp ce, în emoția caldă a credinței, duhul închinătorului prin cântarea credincioasă stăruie deliberat asupra lui. Astfel, poate ajunge cuvântul să locuiască din belșug în noi.” (*The Free Presbyterian Magazine*, vol. 2, p. 25) Portrăvit stării spirituale a minții noastre și proporțional cu vigoarea și activitatea credinței noastre”, psalmii „sunt pentru noi galerii ale Împăratului, pline și iluminate de revelații vii și care dăinuie și azi ale Domnului nostru” (*The Abiding Presence*, p. 61).

Cei care cred că psalmii trebuie lăsați deoparte se pe principiul că Domnul Isus Cristos ar trebui menționat cât mai explicit posibil în cadrul laudelor noastre se înșală foarte mult. Cristos nu ar putea fi mai prezent, atât în conținutul cât și în realitatea duhovnicească a laudei, decât atunci când se cântă psalmi. O mână de închinători care cântă psalmi neacompaniați, într-o clădire veche, ar putea părea de disprețuit după părerile firești ale lumii și ale unei biserici lumești, dar există adâncimi ale realității duhovnicești mult mai mari în cântarea acea decât sunt cei lumești capabili să discearnă. Există „intrări ale Împăratului” în sanctuar

Prezența constantă a lui Cristos în Psalmi

(Psalmul 68:24). Mântuitorul Însuși este prezent, e implicat și atras spre poporul Său, spunând: „... fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce...” (Cântarea cântărilor 2:14).

Credința se întoarce mereu la *Psalmi* și găsește, proaspete, acolo adevărul și mijloacele harului, prin imagini înnoite ale Lui Cristos. Martin însuși descrie această vitalitate în religia Psalmilor lui David: „Religia personalității intense și a părții adorațoare, iubitoare de Dumnezeu, printr-un Mijlocitor personal și fratern, aceasta este o religie a resurselor inepuizabile; a experiențelor mereu variate; înzestrată cu farmecele noutății nesfârșite și ale diversității neîncetate; fiind, în marșul și istoria sa continuă, ecoul vesel al mișcărilor armonioase și al combinațiilor în continuă schimbare ale tuturor afecțiunilor onorabile. Este astfel doar datorită personalității sale.” (*The Abiding Presence*, p. 177)

Pe măsură ce credincioșii se ridică din această pustie sprijinindu-se pe Preaiubitul lor, *Psalmii* sunt perfect adecvați pentru a fi cântările pelerinajului lor (Cântarea cântărilor 8:5). „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință.” (Isaia 35:10)

Capitolul VIII a fost tipărit inițial în Free Presbyterian Magazine, August 2013, și este retipărit aici cu permisiune.

Matthew Vogan este manager de proiect guvernamental local și prezbiter în adunarea Inverness a Bisericii Prezbiteriene Libere a Scoției.